

2024. február 25.
Mandabokor
Istentisztelet

A mai napra kijelölt igeszakasz a Mt 15, 21-28;

„²¹Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. ²²És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek! ²³Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá a tanítványai, és kérték: Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. ²⁴De ő így felelt: Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz. ²⁵Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam! ²⁶Jézus erre így válaszolt: Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak. ²⁷Az asszony azonban így felelt: Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak. ²⁸Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.”

Imádkozzunk: Drága Mennyei Atyám! Kérlek Nyisd meg szívünket, hogy igédre figyeljünk. Kérlek üresíts meg engem, hogy azt az üzenetet, amelyet a mai napra elkészítettél át tudjam adni. Kérlek vedd el minden emberit, és cseréld ki mindazzal, ami a Tiéd. Köszönöm, hogy szólhat ma is a Te igéd, és hogy hirdethetjük az evangéliumot. Ámen.

Sokat gondolkodtam erről a történetről és az üzenetéről. Időben éppen túl vagyunk az 5000 ember megvendégelésén, Tanítványai a Genezáreti tó átkelése közben látták, amint Jézus Vízen jár, Genezáretben betegeket gyógyított. Ezek a történetek, események, amelyek megelőzik a mai történetünket. Majd jön ez az asszony, aki kiáltozik utána – már-mint Jézus után- , Ő pedig nem felel. Ezt olvashatjuk:

„Uram Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek! ²³Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem.”

Ezeket a sorokat olvasva megdöbbsentem: Az a Jézus, aki meggyógyítja a vakokat, Sántákat, Betegeket, Halottakat támaszt fel, Csodákat tesz. Néma.

Kerestem hasonló történeteket, amikkel összehasonlíthatnám, és több is elém került: A Mt 9 18-tól ezt olvashatjuk: „¹⁸Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: A leányom most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog. ¹⁹Jézus felkelt, és követte őt tanítványaival együtt.” Itt Jézus késégesen megy, é rögtön segít.- Majd folytatódik a történet-

„²⁰És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony odament hozzá, és hátulról megérintette ruhája szegélyét, ²¹mert ezt mondta magában: Ha csak megérinthetem a ruháját, meggyógyulok. ²²Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bizzál, leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.” – Itt sincs az a fajta látszólag elutasítás, mint a kánaáni asszony

esetében, de olvassuk tovább az igeszakaszt:- „²³Amikor Jézus bement az elöljáró házába, és meglátta a furulyásokat meg a zajongó sokaságot, ²⁴így szólt: Menjetek innen, mert nem halt meg a leányka, csak alszik. Azok pedig kinevették őt. ²⁵Amikor azután kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felkelt. ²⁶És híre ment ennek az egész vidéken.

Jézus meggyógyít két vakot ([Mt 20,29-34](#); [Mk 10,46-52](#); [Lk 18,35-43](#))

²⁷Amikor Jézus továbbment onnan, követte őt két vak, akik ezt kiáltozták: Könyörülj rajtunk, Dávid Fia! ²⁸Amikor bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus pedig megkérdezte tőlük: Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni? Ezt felelték: Igen, Uram! ²⁹Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: Legyen a ti hitetek szerint! ³⁰Erre megnyílt a szemük. ... „ – Itt sincs elutasítás, és hasonló dolog. Jézus itt egy kérdést tesz fel

– Erre majd későbbiekben fogok utalni.- , és meggyógyítja a Vakokat.

Majd a 32 verstől:

³²Alighogy ezek elmentek, íme, odavittek hozzá egy megszállott némat. ³³Miután kiűzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma” – Itt is rögtön készségesen gyógyít.

Vagy a Mk Evangéliumában a 10 fejezetben a 46. verstől:

„⁴⁶Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványival és nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, Timeus fia ült az út mellett. ⁴⁷Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! ⁴⁸Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁹Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot, és ezt mondták neki: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! ⁵⁰Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. ⁵¹Jézus

megkérdezte tőle: Mit akarsz, mit tegyek veled? A vak ezt mondta: Mester, hogy újra lássak. ⁵²Jézus pedig így szólt hozzá: Menj el, a te hited megtartott téged. És azonnal visszanyerte látását, és követte őt az úton.”

-Itt sincs szó semmilyen elutasításról, csak a kegyelemről, és gyógyításról.

Vagy ami nagyon hasonló történet, az a Mt 8. fejezetben az 5. verstől:

„⁵Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte őt: ⁶Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak. ⁷Ő így szólt hozzá: Elmegyek, és meggyógyítom.” – Itt sincs elutasítás, Jézus ebben az esetben is készségesen segít. -Majd tovább olvasva ezt a történetet : „⁸De a százados ezt felelte: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. ⁹Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, nekem is vannak alárendelt katonáim. És ha azt mondom

az egyiknek: **Menj el!** – akkor elmegy, és a másikkak: **Gyere ide!** – akkor idejön, vagy ha szólok a szolgáknak: **Tedd meg ezt!** – akkor megteszi. ¹⁰Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt az őt követőkhöz: **Bizony mondom nektek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.** ¹¹De mondom nektek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában; ¹²akik pedig a mennyek országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ¹³A századosnak pedig ezt mondta Jézus: **Menj el, és legyen a te hited szerint. És meggyógyult a szolga még abban az órában.**”

Láthatjuk, hogy rengeteg féleképpen gyógyít Jézus, de mindig segítőkész. Van, ahol a tanítványok csitítgatják a kiáltókat, és Jézus az, aki magához hivatja a beteget, és meggyógyítja Őt. Itt azonban olyan, mintha másról lenne szó. Az asszony kiabál, Jézus pedig látszólag érdektelenül megy

tovább az úton. Tanítványai kérlelik, hogy könyörüljön rajta, és bocsássa el. Jézus ekkor megdöbbenően felel: Azt olvashatjuk: „²⁴**De ő így felelt: Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.**”

Az asszony, csakúgy, mint a vérfolyásos asszony nem adja fel. Minden erejét összeszedi, és utoléri Jézust, majd ismét megszólítja: Így olvashatjuk a 25. versből: „²⁵**Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam!**”

És itt ismét jön a dráma: Jézus elutasítóan nyilatkozik.

Márk evangéliumában szintén szerepel ez a történet: Mk. 7,24-30. Itt egy kicsit többet tudunk meg az asszony származásából, de ez most szerintem lényegtelen.

A történetet olvasva végig az aggódó édesanya helyébe képzeltem/ éreztem magam. Ugye édesanya nem vagyok, de 3 gyermekes édesapaként azon tűnődtem: Én hogyan

reagáltam volna? Otthon van az egyik gyermekem, akin csak Jézus segíthet.

Itt álljunk meg egy kicsit. Abban az időben nem volt Biblia. Nem olvashatott ez az asszony Jézusról, a csodáiról, és arról Ki is Ő. Akkor honnan jött az ötlet, hogy Jézushoz menjen, vagy miért éppen hozzá? Itt megint visszacsatolnék a vérfo-lyásos asszony történetéhez, aki minden pénzét elköltötte „orvosokra”, „Kuruzslókra”, hitegetőkre, de nem gyógyult meg. Ő honnan tudott Jézus tetteiről? Miért ment Oda Jé-zushoz? Nos Valószínűleg Végső elkeseredésében! Viszont ez még mindig nem magyarázza meg az okot. Valószínűleg ez az édesanya, mármint a Kánaáni asszony is mindent meg-tett, hogy meggyógyítsa a gyermekét, de nem járt siker-rel. Itt meg is érkezünk az eredeti kérdésem válaszához? Mi-ért Jézus, vagy honnan jött, hogy Jézus segíthet? Onnan, hogy ez az asszony „is” hallott a Tetteiről! És kedves gyü-lekezet itt van rögtön pár feladat számunkra, amit ez a tör-ténet Velem megértetett: Terjeszteni Jézus Tetteit, Az Igét,

és Isten országát. Vetni a magot, az evangéliumot! – Viszont van még egy dolog, ami ha lehet még ennél is fontosabb: Hiteles életet élni! Mert a hit cselekedetek nélkül halott. Édesapaként a legjobbat szeretném gyermekeimnek, és ha betegek, vagy bármi bajuk van igyekszem a lehetőségeink-hez mérten a legjobb szakembereket megkeresni, és hozzá-juk elmenni. – Akárcsak ez az asszony- A sor itt hosszú, várni is kell, de nekik mindenből a legjobbat szeretnék adni. Egy orvosnak akkor van jó híre, tekintélye, ha az em-berek/gyermekek, akik hozzá mennek meggyógyulnak. Így terjed a hírük, és a bizalmunk feléjük így keletkezik feléjük idegenekhez. Nos Jézusról a maga idejében is rengeteg bi-zonyságtétel született, és Ez az asszony is, mint ahogy a töb-biek is, akikről a történeteket felolvastam a prédikáció ele-jén elhitte ezeket, és megértette, hogy ez az „ember” Isten fia! Neki van hatalma arra, amire senki másnak. Egy másik fordításban ezt olvashatjuk: „Az Én leányomat az ördög go-noszul gyötri.” Ez az asszony felismeri, hogy mi is a hely-zet. Isten felnyitja a szemét, hogy felismerje kire van

szüksége. De ez, mint tudjuk nem elég. Nekünk is oda kell mennünk Jézus lábaihoz, és kitartóan könyörögni. Ha lehet ezt írni: Elmenni a falig. Addig könyörögni, amíg választ nem kapunk: Miért? Mert Isten mindig válaszol. Isten nem hagy kétségek között. Van ehhez kitartásunk? – Akkor miért várat? Miért nem válaszol rögtön? Ígértem, hogy visszatérek a két koldus történetéhez: - Mire kérdez Rá Jézus szinte minden történetben? Hát a Hitükre! Hiszitek-e, hogy képes vagyok rá?- Cseri Kálmán bácsi igehirdetésében készülésközben a következőt olvastam: „*Azt mondja egy ismerősöm a múltkor: én befejeztem. Mit? Az Isten-keresést. Hogy hogy? Kétszer elmentem templomba, egyik alkalommal sem arról volt szó, amiről hallani akartam úgy látszik engem Isten elvetett. Ne haragudjatok: Komoly dolog ez? Valaki szenved egy betegség miatt, és akkor kétszer elmegy egy orvos váróterméig, s megállapítja, hogy nincsen számára segítség. Aki gyógyulni akar egy betegségből az megy orvostól-orvosig, és nem a váróig, hanem be a rendelőbe, és ha nincs elég bizalma, talán a másikat is megpróbálja. Viszi a*

gyerekét, és inkább kölcsönkér, ha fizetni kell, mert meg akarja gyógyítani. Mi meg egyszer kétszer oda nézünk, abba az irányba, ahol az Jézust mondták, hogy van, és ha nem jön segítség, levonjuk a konzekvenciát: számunkra nincs segítség, vagy Ő nem tud segíteni, vagy én nem vagyok az Ő esete. Vagy valamit mondunk, ami azonban messze van a valóságtól.”

Ugye milyen megdöbbenő! Mi eljövünk, és ha elsőre vagy másodikra nem kapunk választ feladjuk. Talán imádkozunk, talán odamegyünk Jézushoz, de ha nincs rögtön eredmény Kész vége elfáradunk. Beletörődünk, hogy nincs válasz. Talán még a kezünket is feltesszük, hogy mi megpróbáljuk, Sőt farizeuskodhatunk is, hogy Hát Istennek elmondtam, nem válaszolt, így az a helyes, amit Én akarok csinálni. Ez az asszony azonban kitartott, ahogy olyan sokan mások is. Helyesen mérte fel ki van előtte, és hogy Ő az egyetlen, aki segíteni tud! És mit tesz. Kitart, és „koldul”. Mit? Életet a Mindenség Urától.

Nekem lett volna ekkora hitem, hogy elmegyek segítséget kérni egy idegentől, akiről azt mondják Isten Fia? Ha igen még mindig nagyon Jól kell időzítenem, hiszen akkoriban nem volt autó, nem volt telefon, és hasonlók, így azonnali cselekvést igényelt, amikor meghallotta, hogy arra jár Jézus. Ő nem habozott; ment, és segítséget kért. Ott hagyta beteg gyermekét, és ment. Kért, de nem azt a választ kapta elsőre, mint amire számított. Már-már megalázó, amit Jézus Mond ennek az asszonynak: **„Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”** Kemény szavak. Én hogyan viselném el ezeket a szavakat attól, aki az egyetlen, aki segíteni tud? Egyáltalán egy idegen, hogy veszi a bátorságot, hogy ilyet mondjon? Nos, Mint írtam ez az asszony helyesen mérte fel ki áll Előtte! Az Egyetlen igaz Isten Fia! Tudja, hogy Ő mindenható, és mindent tudó. Így nem vitatkozik a tényeken. Jól tudja magáról, hogy milyen ember. Sokszor hallottam, hogy nem mindegy ki előtt beszélünk. Van is erre egy közmondás: „Messziről jött ember azt mond, amit akar.” Na de azok között is ugyanazt mondja, akik

ismerik? Elgondolkodom sokszor, hogy Hogyan viselem el Én a kritikát? Azt, amikor nem a „Buxsi simogatást” kapom? Hanem Isten vagy bárki szembesít azzal, hogy milyen vagyok, miket csinálok, vagy csináltam? A bűnös kegyelemre szoruló rög valóságommal. Megsértődök, és elmegyek, vagy úgy, mint ez az asszony alázatosan válaszolok, Hogy: **„Úgy van Uram!”** ? Sőt ez az asszony tovább is meg, Így folytatja: **„De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak.”** - Megdöbbenő. Totális elismerés, és megsemmisülés. Ezt hívják úgy azt hiszem egy tárgyaláson, hogy „beismerő vallomás”. Ilyenek vagyunk mi? Ez az asszony kész volt mindenét feláldozni a gyermeke érdekében. Megalázta magát, kitartott, majd bizonyosságot tett a hitéről. Tudta, hogy nem kell Neki a „főétel”. Nem akart Ő senkitől semmit elvenni. Pontosan tudta, vagyis hitte, Elég a morzsa is, Hiszen az a morzsa Ugyanúgy az örök élet beszéde! Ugyanaz a kulcs a lánya gyógyulásához. Itt jött számomra még egy felismerés: Én annyiszor nagyravágyó vagyok, valami nagy dolgot

szeretnék tenni, kérni, vagy csinálni. Persze sok földi dolog, meg megidealizált dolgok. Sikerek az életben, engedelmes gyermekek, munkahelyi sikerek, magánéleti sikerek, egzisztencia, elismerés stb. Értitek?! De Isten Országának építése kövenként, morzsánként épül. Lépésről lépésre, Kőről kőre. És a sarokkő Jézus Krisztus. És itt megint átérezve az asszony helyzetét: Szülőként mi az, amit meg nem tennénk a gyermekeinkért? Ugye Mindenki egyetért abban, hogy mindent. És itt értettem meg a történet egy másik üzenetét: Isten kiválasztotta a népét (a gyermekeket a történet szempontjából), Vezette Őket, országot adott nekik, templomot, prófétákat, és mindent. De Ádám és Éva leszármazottjai vagyunk mindannyian. Isten teremtményei, gyermekei. Isten, mint a mi szülőnk mindent megtesz értünk. Ugyanúgy, ahogy mi is mindent megteszünk a gyermekeinkért, Sőt! Ezt olvashatjuk: Ézsaiás könyvében a 49. fejezet 15. versétől: „**¹⁵Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörl-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!**” vagy Máté

evangéliumában a 7. fejezet 11 versétől: „**⁷Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek. ⁸Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. ⁹Vagy ki az közületek, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér tőle, ¹⁰vagy amikor halat kér, kígyót ad neki? ¹¹Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle?**”

Jézus Krisztus a keresztfán mindnyájunkért vérét adta, mindnyájunknak váltságot szerzett a kereszten, és aki hisz Őbenne, annak Örök élete van. Itt elem jön a sokszor emlegetett Jn 3, 16: „**Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**”

Jézus nem volt ebben a történetben sem érdektelen. Pontosan tudta, hogy Ki ez az asszony. Ismerte Őt, és a Hitét. Tudott a helyzetéről. Úton volt pont arra. És az asszony: Nos

annyit tudunk róla, hogy elhitte a Jézusról szóló történeteket, Igaznak fogadta el a bizonyágtételeket, és kész volt kihasználni az alkalmas időt, ami jó eséllyel számukra az egyetlen adódó alkalom volt az életükben. Ezt helyesen felismerte, és addig ment, amíg választ nem kapott. Jézusra bízta az életét és leánya életét. Szavaiból kitűnik a kétségbeesés, a vágy és az elfogadás. Addig megy, míg nem kap egyértelmű választ. Bármit mond Jézus Ő kész elfogadni. Tudja, hogy Ő az egyetlen, aki segíteni tud rajta. Így volt ezzel Pál apostol is, akinek viszont ezt kellett hallania: ne imádkozz gyógyulásért, beteg maradsz. Így olvashatjuk a Korinthusiakhoz írott 2. levél 12. fejezetében a 7. versről: **„...Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. ⁸Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. ⁹De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”** Valamiért Isten Őt nem gyógyította meg, de azt

ígérte neki, hogy kegyelmesen megtartja. Pál pedig mit tesz: Alázattal elfogadja: Ámen, Úgy legyen.

Hadd tegyek fel pár költői kérdést: Mi elhisszük azt, amit Jézusról mondanak, Olvasunk? Mi bizonyágot teszünk róla nap mint nap? Szóval, cselekedettel? Hiteles az életünk? Építjük Isten országát? Kihasználjuk az alkalmas időket, és mindent otthagya megyünk a Kereszthez? Jézus lábához? Tudunk Kitartóan imádkozni azért, hogy Isten válaszoljon? Egyáltalán tudunk imádkozni? El tudjuk fogadni Isten választ, amit kapunk Tőle?

Ez rengeteg kérdés, főleg így egyszerre, de kapunk benne segítséget, és hiszem, hogy Isten tud formálni minket, ha engedjük neki, hogy Minden kérdésre Igennel tudjunk válaszolni.

Ezt írja Pál a mi segítségünkre a Kolossébeliekhez írott levelében a 4. fejezet 2. versében: **„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.”** Ámen.

Imádkozzunk:

Drága megváltó Jézusunk add, hogy akkora hitünk lehessen, mint egy mustármag. Segíts nekünk, hogy nap mint nap hozzád jöjjünk, és lábaidhoz leborulva mindig hálatelt szívvel tudjunk örvendezni. Formálj minket, erősíts minket. Nyisd meg füleinket, hogy meghalljuk halk szelíd hangod, szíveinket, hogy hittel elfogadjuk mindazt, amit nekünk tervezteél, és ajkainkat, hogy zengjük dicsőséged, hirdessük Országod, és szabadításod, hogy mint egyik koldus a másiknak el tudjuk mondani, hogy hol található az Örök élet beszéde, és életeket menthessünk. Hogy alkalmas eszközeid lehessünk. Uram hozzuk eléd Szofit, és családját. Te légy ott velünk Uram, és Dicsőítsd meg magad. Te adj erőt kitartást, és imádkozó, hálaadó szíveket, és ha kedves neked gyógyulást. Hozzuk eléd Johikát is, és a Zsarnai családot. Te segítsd Őket, Te adj nekik bölcsességet, és Terád figyelő szívet.